

Nov redilni prašek za prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Mostna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 15 din.

JABLIN

za izdelovanje domače pijače brez dodatka pravega sadjevca. Zavitek za 50 litrov 20 din, s poštnino 26 din.

Prašek za pitanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govodi in telet. Veliki zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

RUMOL

esenca za izdelovanje rumna z domačo slivovko. Steklenica za 2 l rumna 8 din. Poštnina 6 din.

Drogerija KANC,
Maribor,
Slovenska ulica

Zaloga v Celju:
Trg. Loibner,
Kralja Petra cesta 17
Zaloga v Ptuj:
Drog. Skočir,
Slovenski trg 11

Avgust Senoa:

Berač Luka

Povest iz vaškega življenja

Ko je šel voz mimo Boltove hiše, je debeluh opazil župana, kako na čast sveti nedelji pobožno pije. Janko je gledal predse, kakor da gospodov ne poznani se noče z njima seznaniti, kajti ta dva nista bila »njegova gosposka«; bržkone pa je hotel Kranjcu dokazati, kako zvest služabnik je svoji gosposki. No, ko pa je Bolto ta trenutek odšel v hišo, se je Janko ozrl, pomežiknil z levim očesom, prijazno se je nasmehnil debeluhu in s prstom pokazal proti drugi krčmi. Pa so se ti ljudje vendarle poznali in razumeli...

Zdaj je prišel koleselej pred veliko krčmo. Gospoda sta se ustavila, godba je utihnila, pijan kmet pa je zavpil prišlecema:

»Bog živi našo častivredno gospôdo!« Za njim se jih je zadržala cela četa.

Gospôda sta stopila z voza, oni debeluhar pa je rekel:

»Hvala, hvala, moji dragi možje! Ej, vidim, da ste veseli. Dobro, dobro, samo dajte tako dalje! Dosti ste trpeli, dosti ste se nagarali, a za koga? Za sebe gotovo ne.«

»Res je, res!« so potrdili kmetje, »resnico govorite, gospod.«

»Ne bojte se nič! Zdaj mora na vaše priti, zdaj boste vi govorili.«

»Tudi bomo!«

»Bogme, če davek plačate, imate pravico kakor vsak mestni gospod.«

»Jujuju!« je zavriskal pijani kmet, »to je naš gospod, naš, naš, naš! Erdegata!«

»Ah, ti si, Miško!« je odgovoril debeluh in lopnil pijanca po ramenu, »vedel sem, da si ti naš, da si poštena duša.«

»Oh! Oh! Oh! Name se lahko zanesete, jaz stojim trdno kakor klin, kakor klin, erdegata!« se je majal in rotill pijanec.

»In ti, Juro?« se je obrnil debeljak k drugemu.

»Kaj stojiš tako na strani? Ali je dobro vino, a?«

»Nisem ga pokusil, gospod,« je odgovoril kmet plaho, snel klobuk in se počohal za ušesom.

»O, o! Ali se ga bojiš? Glej ga, glej! Čuješ, Juro, meni se zdi, da nimaš čiste vesti. Ti Bogu in vragu svečo prižigaš. Ne bodi neumen! Pojdi z nami! Aha! Vem! Tvoj sin mora na nabor pa se bojiš gospôde. Ne boj se, Juro! Naj ti ga samo vzamejo! Mi bomo šli do cesarja, cesar ga bo izpustil. Pojdi z nami, mi smo svoji! Dajte, možje, jejte, pijte! Ej, godci, godite! Na!« je zavpil in vrgel godcem petak. »Le veselo, otroci, le veselo! Ej, mamka! Ali ste skuhal paprikaš tako po moji volji, da se da na vrh piti?«

»Oh, vaša milost!« se je poklonila krčmarica. »Poglejte, ves je rdeč od paprike, kakor da kuhani raki v masti plavajo.«

»Dobro, mamka, dobro! Vem jaz, da take kuharice niti v mestu ni. Ej, fantje, zakaj ne kadite? Nimate cigar? Na!« je rekel debeluh in začel iz žepov metati cigare med kmete okoli sebe. »Pušite, pijte, jejte! To me veseli, če je moje ljudstvo tako dobre volje. Seveda, saj se poznamo. Ni kmalu kje takih kakor so Jelenjčani.«

Med glasnim vzklikanjem sta gospôda stopala v krčmo, a tudi tu ju je pozdravil nov hrup.

»Zdravo, možje! Hvala lepa! Živeli in bili veseli!« se je drl debeluh ter se na vse strani priklanjal. »Ho, ho! To vas je! Da, da, to je naš narod. Ve kmet, kje ga čovelj žuli.«

»Ve, ve!« so zavpili kmetje.

»Ni kmet živina, kakor mestni gospodje mislijo.«

»Pokazali bomo gospôdi!« se je zadržal Stjepan in dvignil pest, toda vtem je že skočil Mikica na noge, vzdignil vrč in kriknil:

»Jaz pravim: Bog živi naša častivredna gospôda, ki sta Jelenjčanom prijatelja, gospoda Galoviča in gospoda fiškala Bradiča!«

27

»Živio! Živio!« je vpila množica in žvenketala s kozarci, le Mato je sedel in je pijane oči besno upiral v advokata.

Tedaj se je Galovič s polno kupico vzel na stol, Mikica pa je zatrobil:

»Poslušajte! Tiho! Tiho!«

»Tiho! Poslušajmo!« so se oglasili kmetje. Vse je utihnilo in Galovič je začel govoriti.

»Hvala vam, dragi prijatelji, hvala! Moje srce je vse veselo, ko sem med svojim dobrim narodom in v mislih vedno skrbim za to ljudstvo. Ne mislite, da sem jaz takšen, kakor so drugi gospodje, ker nosim mestni kaput. Kar mi je na srcu, to mi je tudi na jeziku. Če drugim ne verujete, ki pri polni skledi sedijo, prav imate, dosti so vas že goljufali.«

»Res je, res!«

»Meni smete verovati! Jaz ne bom ne kapetan ne senator ne pandur! Meni, hvala Bogu, tega ni treba!«

»Živio! Živio!«

»Pa če bi mene izvolili za kakršno koli službo, jaz bi narodu zastonj služil.«

»Živio!«

»In bi svojo plačo siromakom dal!«

»Živio! To je naš človek! Bog vas blagoslovi, gospod!«

»Zdaj bodo torej volitve; volili si bomo novo gosposko. Zato sva prišla midva sem, da se pomeniva s poštenimi možmi, da jih vprašava, koga hoče ljudstvo. Tako mora to biti. Saj niste živina.«

»Nismo! Nismo!«

»Ali so vas gospodje že kdaj vprašali, koga hočete, kaj hočete?«

»Nikoli še niso!«

»Seveda niso! Zbrali so se gosposki kaputaši v mestu, ki imajo polne žepe, in so barantali za vašo glavo. Ko je bilo treba voliti, so vam kar papir stisnili v roke, češ vrzite v skrinjico.«

»Tako je!«

»Ali so vam povedali, kdo je napisan?«

»Niso nikoli.«

»Ali znate vi, reveži, čitati in pisati?«

»Ne znamo.«

»Vidite, kako so vas goljufali.«

»So nas, da!«

»Ali so vas kdaj vprašali, če vam niso davki preveliki,«

»Niso.«

»In če je kdo komu groš bil dolžen, ali mu niso poslali bobna pred vrata?«

»So, so.«

»Ali so vašim dečkom dovolili, da se ženijo?«

»Niso.«

»Res niso. Ko so vaši dečki še majhni, jih vlečejo v šolo, kjer so učitelji drago plačani, a nič ne znajo, doma pa nimate koga, da bi vam pri delu pomagali. Ko vam pa dečki dorastejo, vam jih poberejo v soldate.«

»Res je, res!«

»Da, da! Ko vas vse skupaj vidim okoli sebe, ko pomislim, kako bi mogli biti srečni, če bi bili oblastniki boljši, mi srce poka. Ali hočete to krivico še dalje gledati?«

»Nočemo! Nočemo!«

»Prav ste rekli! Tej vladi mora biti konec! Dol z njo!«

»Dol z njo!« so se drli.

»Jaz se nikomur ne vsiljujem in vas prosim, da me ne volite.«

»Bomo! Bomo!«

»Če pa bi mene izvolili, jaz bi onim mestnim frakarjem po salamensko zavpil: Čakajte malo! Ni ste vi kaputaši sami na svetu.« Ko bi ne bilo pluga in brane, ko bi ne bilo oračev in konačev, ne bi niti vsakdanjega kruha imeli. Spoštujte kmeta, tudi njega je Bog ustvaril po svoji podobi, tudi on je pošten človek! Dajmo mu, kar mu gre, bodimo pravični, ne ostavljajmo sebi palač, telegrafov in šol, ne prižigajmo sebi svetilk, ko na vasi niti prsta pred nosom ne vidiš! Naj plača vsak kolikor more!«